Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παρακχὸν εἰς τὴν ἐν Ἁγίᾳ Ἡμῶν Διαθήκῃ, καὶ ἐπαινεῖται παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Αὐγούστου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 257)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Μόλις εἶχεν ἠχήσῃ τὴν ὀγδόην ὥραν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας—ἡ ἐκκλησία αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου,—ὅτε ἡ Λουκία, συνοδευομένη ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας, ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν τῶν πτωχοτέρων οἰκιῶν τοῦ προαστείου.

Εἶχε μεταβῆ ἐκ μέρους τῆς θείας της, φέρουσα βοηθήματα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι κατῴκουν ἐκεῖ.

Ἦτο συννεφώδης πρωΐα Ὀκτωβρίου. Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἐξέσπασε τόσον ραγδαία καὶ ὁρμητική, ὥστε οἱ δρόμοι μετεβλήθησαν εἰς ποταμούς, αἱ δὲ ὀμβρέλλαι ἦσαν πλέον ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐκεῖνον τοὺς πεζούς.

Ἡ Λουκία ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος καμμίαν θύραν, καμμίαν στέγην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ καταφύγῃ, ὅταν νέος τις, φέρων ζώνην τρίχρωμον, — σημεῖον ὅτι διετέλει εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, — ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ περάσῃ τὸν αἰφνιδίως ἐξογκωθέντα ρύακα καὶ τὴν ὁδήγησεν εἰς ἓν ξύλινον παράπηγμα, μικρὸν ἐργαστήριον ἐπὶ τοῦ παρόντος κενόν, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ναμείνῃ, ἕως οὗ θὰ παρήρχετο ἡ καταιγίς.

Ἡ Λουκία ἔβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ἰδοῦσα τὸν νέον. Ἦτο ὁ Πέτρος Πομπόνης. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος περίπου, ἡ νεᾶνις, ἡ θεία της καὶ ὁ Ἕκτωρ, περιπατοῦντες ὁμοῦ, εἶχον συναντήσει τὸν Πέτρον. Ὁ Ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ὑποχρεωμένος πρὸς αὐτόν, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προσφέρῃ, ἔσπευσε νὰ τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τὰς δεσποινίδας Μορανζῆ. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ θέσις τοῦ κρώην ἐχθροῦ του εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ ἀπὸ δεκαοκτὼ μηνῶν. Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀφήσῃ τὴν θέσιν του ὡς κλειδοῦχου τῆς Φόρσας καὶ εἶχε γίνῃ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἦτο ἡ κλίσις του, καθὼς ἔλεγεν. Ἴσως ἡ ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπινοήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τοὺς ἀδάμαντας τοῦ Ἕκτορος, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν κλίσιν ταύτην. Ὁπωσδήποτε ἡ δεξιότης του καὶ ἡ εὐφυία του εἶχον ἐκτιμηθῆ ἀρκούντως ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του, καὶ μάλιστα εἶχε προβιβασθῆ. Ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ Ἕκτωρ εἶχεν εὕρῃ ἐν τῷ μεταξὺ εὐκαιρίαν νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐξ εὐνοίας ὅλως ἐξαιρετικῆς, εἶχεν ἐπιτύχῃ διὰ τὸν φίλον του τὴν θέσιν ὑπαστυνόμου.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχοντο ὑπὸ στέγην καὶ οἱ τρεῖς, μία ἄμαξα διέσχιζεν ἀπὸ ρυτῆρος τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὅταν ἔφθασεν ἀκριβῶς πρὸ τοῦ παραπήγματος, ὅπου εἶχον καταφύγῃ ἡ Λουκία, ὁ Πέτρος καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ὁ ἄνθρωπος ὁ καθήμενος ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἀνύψωσε τὸν ὑαλοπίνακα τῆς θυρίδος, ἀναμφιβόλως διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχήν, καὶ συγχρόνως ἀφῆκεν ἔξω ἓν τεμάχιον χάρτου, ξεσχισμένον καὶ ζαρωμένον, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ περιεστράφη ἐπί τινας στιγμὰς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἦλθε καὶ ἐσταμάτησε μέσα εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ φορέματος τῆς Λουκίας.

— Τί ἔπαθεν ὁ κύριος Νομάρχης καὶ τρέχει ἔτσι γρήγορα; εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Μπᾶ! ἦτο ὁ κύριος Νομάρχης; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Μάλιστα, ὁ κόμης Φροσσώ. Θὰ ἔμεινεν ἀπόψε εἰς τὴν ἐξοχήν του, ὅπως συνειθίζει κάποτε· καὶ τώρα θὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Νομαρχίαν. Ἀλλὰ διατί τὸ φοβερὸν αὐτὸ τρέξιμον; Τί ἄρά γε νὰ τὸν διάζῃ τόσον πολύ; προσέθεσεν ἀνήσυχος ὁ νεαρὸς ὑπαστυνόμος.

«Ὁ στρατηγὸς δραπετεύει, ὑπερπηδῶν τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.» (Σ.266,στ.γ').

Ἡ Λουκία ἀνεκίνησε τὴν ἐσθῆτά της, διὰ νὰ πέσῃ τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἐκεῖ, ὅταν τυχαίως ὅλως ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Λέξεις τινὲς ἐκίνησαν τότε τὴν προσοχήν της—λέξεις πραγματικῶς πολὺ παράδοξοι . . .

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐξαγάγῃ τις ἔννοιαν, διότι τὸ χαρτίον ἦτο ἐσχισμένον καθέτως πρὸς τὰς γραμμάς, οὕτως ὥστε ἐπαρουσίαζε τὴν παράδοξον αὐτὴν ὄψιν :

ητα Φροσσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα ου ἂν εὑρίσκεται.
Φρουραρχεῖον τῶν Παρισίων.
Πλατεῖα Βανδώμης
29 Ὀκτωβρίου 1812.
ὥρᾳ 6 π. μ.

ὁρισ Νομάρχα !

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἰγραφον τοῦ βουλεύματος τῆς Γερουσίας. σία, συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἐπ' εὐκαιρία θλιβερῶν εἰδήσεων, τῶν ληφθεισῶν κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειό- ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας τοῦ παρόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἀπόφασιν τῆς Γερουσίας, καὶ σᾶς νὰ λάβετε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα μαρχεῖον, εἰς τρόπον ὥστε ροσωρινὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐγκα- σον οἷόν τε τάχιστα, διὰ τὴν ημοκρατίας.

ΑΕ
γὸς τοῦ στρατοῦ
τῶν Παρισίων

— Πολὺ παράξενη ἐπιστολή ! εἶπεν ἡ νεᾶνις διατρέξασα τὰς ἡμιτελεῖς ταύτας γραμμάς. Καὶ τείνουσα τὸ χαρτίον πρὸς τὸν Πέτρον :

— Εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ καταλάβετε τίποτε ; ἠρώτησε.

— «Κόμητα Φροσσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα» εἶνε αὐτός, καθὼς σᾶς εἶπα, ποῦ ἐπέρασε πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ. Ἀπ' αὐτὸν θὰ ἔπεσε, χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ τὸ γράμμα . . . «τοῦ βουλεύματος τῆς Γερουσίας — θλιβερῶν εἰδήσεων — ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας — προσωρινὴ Κυβέρνησις — τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων» ἄ! χωρὶς ἄλλο κάτι τρέχει ἐδῶ !

Συνέστρεψε τὸ χαρτίον εἰς τὰς χεῖράς του, ἀμήχανος καὶ οὐδὲν ἐννοῶν, ὅταν ἡ Λουκία, ἡ ὁποία τὸ ἐκύτταζεν ἀκόμη, παρετήρησε δύο λέξεις, γεγραμμένας διὰ μολυβδίδος.

Ἐφρικίασε καὶ τὰς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἐκεῖνος ἀνέγνωσε :

— **Fuit imperator.** Εἶνε λατινικό. Καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό ; ὅτι ἔφυγεν ὁ Αὐτοκράτωρ ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία διὰ φωνῆς τρεμούσης ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· θὰ 'πῇ . . . θὰ 'πῇ : «Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανε».

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος· ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! Ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως ἰδέτε, κύριε Πέτρε, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία σχεδὸν κλαίουσα· ἰδέτε ! Ἡ ἐπιστολὴ κάμνει λόγον περὶ θλιβερῶν εἰδήσεων. Κατόπι προσθέτει «ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας». Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐφονεύθη ὁ Αὐτοκράτωρ . . .

— Ὄχι ! σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν. Ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ ! καλὲ τί λέτε !.. Κάτι τρέχει ἐδῶ, εἶνε κάποιο παιγνίδι, κάποια σκευωρία . . . Ἔπειτα, ἂν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ, μήπως δὲν ζῇ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ;

— Βεβαιότατα, τὸ πουλάκι μας ! εἶπεν ἡ Λουκία.

— Τότε λοιπὸν τί εἶνε αὐτά πού μας ψάλλουν γιὰ τὴν δημοκρατία των ; Ἀ, πρέπει νὰ τα διευκρινήσω ἐγὼ ὁλ' αὐτά !

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ποχαιρετίσῃ τὴν Λουκίαν, μεθ' ὅλην τὴν πίπτουσαν ἔτι βροχήν, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε καὶ μὲ βῆμα ταχὺ διευθύνθη πρὸς τὴν Νομαρχίαν.

Ὑπῆρχε τότε ἐν Παρισίοις, σχεδὸν ἔξω τῆς πόλεως, ἓν ἰδιωτικὸν Νοσοκομεῖον, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Δυμπουϊσσών. Μεταξὺ τῶν οἰκοτρόφων του, ἦτο καὶ εἷς ἀρχαῖος στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Μορώ, ὀνομαζόμενος Μαλὲ καὶ θεωρούμενος ὡς δημοκρατικὸς ἐκ τῶν φανατικωτέρων. Πολλάκις ἤδη ὁ στρατηγὸς Μαλὲ εἶχε σχεδιάσῃ συνωμοσίας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, αἱ ὁποῖαι πᾶσαι εἶχον ἀποτύχῃ. Ἀλλ' ἐθεωρεῖτο μᾶλλον ὡς μονομανὴς ἢ ὡς ἄνθρωπος κινδυνώδης καί, φυλακισθεὶς ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν Φόρσαν, εἶχε λάβῃ πρό τινος τὴν ἄδειαν νὰ ἐκτίσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ ἰατροῦ Δυμπουϊσσών, ὅπου διετέλει μὲν πάντοτε ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἐφυλάσσετο ὀλιγώτερον αὐστηρῶς, ἢ ὅτε εὑρίσκετο ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς σχετικῆς ταύτης ἐλευθερίας καὶ νὰ ποπειραθῇ ἀκόμη ἅπαξ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ καθεστώς. Ἡ στιγμὴ τῷ ἐφάνει λίαν κατάλληλος : ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπουσίαζε μακράν· φῆμαι δυσμενεῖς περὶ τῆς ἐκστρατείας ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται, καὶ ἕνεκα τῆς γενικῆς δυσφορίας καὶ ἀγανακτήσεως, ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρισκε πολλοὺς συνενόχους διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὴν ἐπιχείρησιν.

Εἰς τὸ αὐτὸ Νοσοκομεῖον εὑρίσκετο καὶ κάποιος ἱερεὺς βασιλόφρων, ὀνομαζόμενος Λαφών. Ὁ στρατηγὸς τῷ ἐξεμυστηρεύθη τοὺς σκοπούς του, ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του, καὶ ὁ ἱερεὺς οὗτος τὸν ἐβοήθησε νὰ πλαστογραφήσῃ τοὺς διορισμοὺς καὶ τὰ διατάγματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Εἶχεν ἀκόμη δύο συνενόχους : ὁ εἷς ἦτο φοιτητὴς τῆς νομικῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαχεν ὁ κλῆρος τοῦ ψευδο-ἀστυνόμου· ὁ ἄλλος ἦτο στρατιώτης τῆς πολιτοφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ παίξῃ ρόλον ἀξιωματικοῦ διαγγελέως. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε εἷς παλαιός μας γνώριμος: Ὁ Ματθαῖος Πουλώ, ὁ ὁποῖος, καταδικασθεὶς εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν κλοπὴν τῶν ἀδαμάντων τοῦ Ἕκτορος, εἶχεν ἐλευθερωθῇ πρό τινων μηνῶν. Ὁ στρατηγὸς Μαλὲ τὸν εἶχε γνωρίσῃ εἰς τὴν Φόρσαν. Χάρις εἰς τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα καὶ εἰς τὸ ἀρειμάνιον ὕφος, τὸ ὁποῖον προσελάμβανεν ὅταν ἤθελε, κατώρθωσε νὰ καταταχθῇ ὡς πολιτοφύλαξ.

Τὴν 22 Ὀκτωβρίου, ὑπὸ ραγδαιοτάτην βροχήν, ὁ στρατηγὸς δραπετεύει ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, ὑπερπηδῶν τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου του, ὅπου ἡ Κυρία Μαλέ, κατὰ διαταγήν του, τῷ εἶχε στείλῃ τὴν στρατιωτικήν του στολήν. Ἐκεῖ εὑρίσκει τοὺς δύο του συνενόχους, προειδοποιημένους ἐγκαίρως περὶ τοῦ σχεδίου του, καὶ φέροντας ἤδη τὴν στολὴν τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑποδυθοῦν. Τρώγουν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ συσκέπτονται οἱ τρεῖς περὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Πρῶτον καὶ κύριον, ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ψευδο-διαγγελέως του, μετέβη εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ Ποπενκούρ, ὅπου εὑρίσκετο τὸ 10ον τάγμα, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Σουλιέ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Μαλὲ ὅταν εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ὅτι δὲν ἐμάθατε ἀκόμη τὶ συμβαίνει. Ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω μίαν θλιβερὰν εἴδησιν : Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν !

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις. Ὦ, Θεέ μου ! τὶ δυστύχημα !

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάμω ; ἠρώτησε.

— Νὰ ὑπακούσετε ! ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός. Ἡ κυβέρνησις ἤλλαξεν. Ἰδοὺ ἡ διαταγή, δυνάμει τῆς ὁποίας ὀφείλετε νὰ θέσετε τὸ 10ον τάγμα ὑπὸ τὰς διαταγάς μου. Θὰ λάβετε μόνον ἓν ἀπόσπασμα, μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Νομαρχίαν, διότι πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ συνέλθῃ ἐκεῖ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις.

Χωρὶς ἄλλην λέξιν, ὁ γενναῖος συνταγματάρχης ἐξεκίνησε διὰ τὴν Νομαρχίαν, ἐν ᾧ ὁ στρατηγὸς Μαλέ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ 10ου τάγματος, μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Φόρσαν, ὅπου ἐκρατοῦντο ὁ στρατηγὸς Γκυδὰλ καὶ ὁ στρατηγὸς Λαχωρῆ, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ συνενόχους. Χάρις εἰς τὰς ψευδεῖς διαταγάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἑτοιμάσῃ ἐκ τῶν προτέρων, τῷ ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῶν φυλακῶν, ἐλευθεροῦνται οἱ δύο στρατηγοί, τοῖς ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοις δίδονται αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγίαι. Ἔπρεπε

νὰ συλλάβουν κατ' ἀρχὰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, κατόπι τὸν Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα, κατόπι τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τέλος τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

10 Αὐγούστου.

ΙΑ μικρὰ δεσποινίς, γνώριμός μου, ἐπιστρέφει διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀπὸ τὸν περίπατον τοῦ Ζαππείου. Εἶνε Κυριακὴ βράδυ... Ἐξαίφνης παρατηρεῖ μακρὰν μίαν στήλην καπνοῦ ὑπερύθρου, ἀναθαίνουσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνακράζει πρώτη : — Πυρκαϊά !

— Ποῦ ; ἐρωτᾷ ὁ θεῖός της, ὁ ὁποῖος τὴν συνοδεύει.

— Νά... ἐκεῖ κάτω ... δὲν βλέπετε ;

— Ἀ μπᾶ ! εἶνε ὁ φουγάρος τῆς μηχανῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ . . .

— Ὄχι ! ὄχι ! εἶνε πυρκαϊά ! Δὲν βλέπετε τὴ λάμψι ; Ὁ καπνὸς τοῦ φουγάρου δὲν βγαίνει ποτὲ τόσῳ κόκκινος... Εἶνε πυρκαϊά ! Καὶ ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε;..

Καὶ ἐνῷ οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν καὶ νὰ μαντεύσουν, ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς δεσποινίδος ἐργάζεται μὲ μεγάλην ταχύτητα :

— Τὸ σπίτι μας εἶνε ! ἀναφωνεῖ ἔντρομος. Ἀχ ! ἄχ !

Καὶ συνάπτει τὰς χεῖρας, καὶ ὠχριᾷ, καὶ τρέμει . . . Εἰς μάτην οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ την πείσουν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ — τὴν ὁποίαν τώρα διακρίνουν καὶ αὐτοί, — εἶνε εἰς ἄλλο μέρος, πολὺ μακρὰν τῆς οἰκίας των. Ἡ δεσποινὶς εἶνε εἰς ἄκρον ἀνήσυχος καὶ φοβισμένη ... Μολοντοῦτο ἐπισπεύδει τὸ βῆμα μετὰ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι προχωροῦν διὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί καίεται, εἰς ποίαν ὁδόν, ποία οἰκία ...

Ἐν τούτοις οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἠχοῦν. Οἱ ἄνθρωποι σπεύδουν, τὰ παιδία τρέχουν, ὡς ἀστραπαὶ διέρχονται ἔφιπποι ἀγγελιαφόροι καὶ μετὰ φοβεροῦ πατάγου τὰ κάρρα, αἱ ἀντλίαι καὶ τὰ βιτία τῶν πυροσβεστῶν. Ἡ ἀλαλάζουσα, ἡ πολυθόρυβος αὐτὴ κίνησις, πραγματικῶς ἐμποιεῖ τρόμον.

— Ἀχ ! δὲν μπορῶ πειά ! . . λέγει ἡ δεσποινίς· παρέλυσα . . . ἐκόπηκαν τὰ γόνατά μου.

— Νά, νά ! λέγει ὁ θεῖός της· ἡ πυρκαϊὰ εἶνε ἐδῶ κοντά . . . εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου . . . ἡσύχασε ! Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς !

(Διότι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἦτο ἡ οἰκία των.)

Πράγματι· μετ' ὀλίγον ἡ ἀπορία διελύθη, φωτισθεῖσα ἀπὸ τὴν τρομερὰν λάμψιν τῆς πυρκαϊᾶς . . . Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἐκαίετο ἡ μεγάλη οἰκία Μελᾶ. Τὸ πῦρ ἤρχισεν ἀπὸ ἓν Χαρτοπωλεῖον τοῦ ἰσογείου καὶ ἀνήρχετο βίαιον, ἀκατάσχετον, φοβερόν, πρὸς τοὺς ἐπάνω ὀρόφους, ἀπειλοῦν τὴν οἰκίαν ὅλην, ὅλον τὸ πανύψηλον καὶ πελώριον ἐκεῖνο τετράγωνον μὲ τοὺς τέσσαρας πύργους του, τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁμοιάζον μὲ συνοικίαν ὁλόκληρον.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπαίσιον. Τὸ πῦρ ἐμαίνετο ἀκαταγώνιστον. Ἡ ἀντλία ἦτο ἀνίσχυρος πρὸ τῆς μανίας ἐκείνης. Τόσα καταστήματα, τόσα οἰκήματα, τόσα γραφεῖα, ὅλος ὁ κόσμος τοῦ πολυσυνθέτου κτιρίου, ἐκινδύνευον. Τὰ πάντα σοῦ ἔλεγαν : Ἐδῶ θὰ γίνῃ καταστροφή, ἐδῶ θὰ καοῦν περιουσίαι ὁλόκληροι.

Καὶ ὅμως ! Ἡ δεσποινὶς ἡσύχασεν, ἠὐχαριστήθη, ἐμειδίασεν...

— Ἀ, τί καλά ! εἶπε. Δόξα σοι ὁ Θεός !..

Τί εἶνε ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνθρώπου ! Ὑπώπτευσεν ὅτι καίεται τὸ σπίτι της, εἶδεν ὅτι ἡ ὑποψία της ἦτο ψευδὴς καὶ τὴν πρώτην ἐκείνην στιγμὴν ἔδειξε χαράν. Ἀδιάφορον ἂν εὑρίσκετο ἐνώπιον θεάματος καταστροφῆς καὶ δυστυχίας !

Τί εἶνε ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνθρώπου ! Καὶ πόσον ταπεινός, πόσον γελοῖος φαίνεται, τὶ κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ κάμνει ὁ ἀνίκανος νὰ τον κρύψῃ τουλάχιστον, νὰ τον κατασιγάσῃ !..

—

11 Αὐγούστου.

Ἔχω ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ θέαμα τῆς χθεσινῆς νυκτός.

Εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν ἀπετεφρώθη ὅλος ἐκεῖνος ὁ γίγας. Σχεδὸν μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἀπομένουν, περιφράσσοντες μίαν κάμινον πυρὸς παμμεγίστην, ἀτελεύτητον. Αἱ φλόγες ἐξορμοῦν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, ἀναδίδονται πελώριαι ἀπὸ τὴν στέγην, περιβάλλουν τοὺς πύργους. Μαῦρος ἢ ἐρυθρωπὸς ὁ καπνὸς ὑψοῦται εἰς στήλας γιγαντιαίας καὶ ἁπλόνεται καὶ περικαλύπτει τὸ πᾶν. Ἑκατομμύρια σπινθήρων ἐξορμοῦν εἰς ὕψος καὶ πάλιν καταπίπτουν. Νομίζεις ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει πῦρ. Οὐδέποτε εἶδες μεγαλοπρεπέστερον πυροτέχνημα !

Ἀλλ' ἂν καὶ ἀπείρως μεγαλοπρεπές, πόσον ἄγριον συγχρόνως, πόσον σπαρακτικὸν τὸ θέαμα ! Ἡ σκέψις τῆς συντελουμένης καταστροφῆς δέν σε ἀφίνει διόλου νὰ το ἀπολαύσῃς.

Καὶ συλλογίζομαι τὸν Νέρωνα, τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ καύσουν τὴν Ρώμην, διὰ νὰ πολαύσῃ τὸ θέαμα ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων του ! . . Καὶ τοῦτο εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε λόχοι πυροσβεστῶν ὑπῆρχον, οὔτε ἀτμήλατοι ἀντλίαι, οὔτε κἂν Πυρασφαλιστικαὶ Ἑταιρεῖαι . . . Μόνον εἷς παντοδύναμος παράφρων ἦτο ἱκανὸς νὰ προετοιμάσῃ διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του τοιοῦτον θέαμα ! Καὶ ὁ Νέρων ἦτο ἁπλούστατα παράφρων.

—

Αὐθημερόν.

Εὐτυχῶς ἡ πυρκαϊά, ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ζημίας, δὲν εἶχε θύματα. Οἱ ἔνοικοι ἐξῆλθον ἐγκαίρως ἐκ τῆς καιομένης οἰκίας· κανεὶς δὲ ἐξ ὅσων ἠγωνίσθησαν νὰ την σβύσουν ἢ νὰ την κενώσουν δὲν ἔπαθε τίποτε.

Μόνον μία γάτα ἐκινδύνευσε σπουδαίως. Ἐμαίνετο τὸ πῦρ, ὅτε αἴφνης ἐφάνη εἰς τὸν πέμπτον ὄροφον, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου, μιαυλίζουσα φρικτά, ὡς ζητοῦσα βοήθειαν . . .

Κάτω τὸ πλῆθος συνεκινήθη. Ἐγίνοντο διάφορα σχέδια σωτηρίας καὶ ἠκούοντο σχόλια ποικιλώτατα. Καὶ ἡ γάτα ἐμιαούλιζε, ἐθρήνει, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμῃ, ποῦ νὰ ὑπάγῃ, πῶς νὰ σωθῇ. Παντοῦ φλόγες ! παντοῦ ! Νὰ πηδήσῃ κάτω ; Ἀδύνατον . . . Τὸ πῦρ κατέλαβε τότε τὸ παράθυρον. Γλῶσσαι φλογεραὶ ἐξώρμησαν . . . ἡ γάτα θὰ ἐκαίετο . . . τετέλεσται !

Ἀλλ' ὄχι ! Ὁ ὑπέρτατος κίνδυνος τῇ ἔδωσε θάρρος. Κι' ἡ γάτα πηδᾷ, ἀφίνεται νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὕψος.

Καὶ ἔπεσε κάτω, ζαλισμένη, ἀλλὰ ζωντανή. Τὴν βρέχουν ... συνέρχεται... Ἐσώθη !

Ἔγινε τότε ἀγὼν μεταξὺ τοῦ πλήθους ποῖος νὰ την πάρῃ. Πολλοὶ προσέφεραν ὑπέρογκα ποσὰ διὰ νὰ την ἀγοράσουν, διὰ νὰ ἔχουν μίαν τόσῳ ἠρωϊκὴν γάταν. Δὲν ἠξεύρω ὅμως τὶ ἀπέγινε ...

—

12 Αὐγούστου.

Ἐτελείωσαν αἱ διακοπαὶ διὰ τὸν μικρούλην Τάσον καὶ ἐπρόκειτο σήμερον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἀλλ' ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα εἶχε συνεθίσῃ τὸ σπίτι καὶ ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰλλάξῃ ζωήν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ εὕρῃ μίαν πρόφασιν.

— Μπαμπᾶ, εἶπε· δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Τὸ παπούτσι μου ἔχει ἕνα καρφὶ καὶ μου ἐπλήγωσε τὸ πόδι.

— Γιὰ νὰ το ἰδῶ !

Ὁ μικρούλης Τάσος βγάζει ἑκὼν ἄκων τὸ ὑποδηματάκι του, καὶ ὁ πατέρας του τὸ ἐξετάζει.

— Ψεύταρε ! δὲν ἔχει τίποτε !

Καὶ ὁ μικρούλης Τάσος :

— Ἀμ τότε, μπαμπᾶ, θὰ εἶνε τὸ ἄλλο !..

Φ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

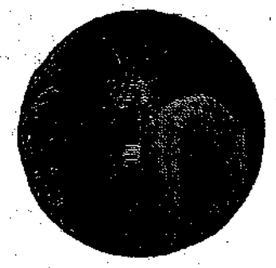

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ

Μὴ μου θυμᾶσθε τὴν ψευτιὰ
ἐκεῖνου τοῦ «κὺρ-ὄνου»
—ἐκείνου δὰ καὶ μόνου—,
ποῦ ἔκρυψε τὰ δυό του αὐτιὰ
κὶ τὴ χονδρή του μούρη
σὲ λιονταριοῦ τομάρι,
νὰ γίνῃ ἀπὸ γαϊδοῦρι
τρομαχτικὸ λιοντάρι·
ἦταν μικρόμυαλος αὐτός . . .
μ' ὅλο του τὸ κεφάλι·
μήπως 'ς τὸν κόσμο δὲν μπορεῖ
νὰ εὑρεθοῦνε καὶ μωροί . . .
μὲ κεφαλὴ μεγάλη ;
Ὁ γάϊδαρός μας ὅμως
εἶνε ἀπ' ὅλους ζηλευτός·
γιατ' εἶνε πεζοδρόμος,
ποῦ μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλὴ
μὲ φέρει ὅπου πρέπει
σὲ δρόμο πάντοτε ἀσφαλῆ,
γιατὶ ἐμπρός του βλέπει.
Στὸν κῆπο βράδυ καὶ πρωΐ
τὸ μάγγανο γυρίζει
χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοή...
καὶ, δίχως νὰ γογγύζῃ,
μ' ὑπομονὴ
γαϊδουρινὴ
γυρίζοντας πασπατατά,
τὰ λάχανα καὶ τὰ φυτά ..
μὲ κρύο νερὸ ποτίζει.
Καὶ τοῦτο τὸ προτέρημα
ὁ γάιδαρός μας ἔχει,
ποῦ τρέχει μὲ τὰ τέσσερα ..
'ς τὴ ράχη του ὅταν βρέχῃ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀγαπῶ τὸ Λευκὸ Μανουσάκι, διότι θάλλει τὸν χειμῶνα, ὅτε τὰ ἄνθη εἶνε σπάνια. Ὁμοίως ἀγαπῶ καὶ τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον βρέχει καὶ δροσίζει κατὰ τὴν ξηρασίαν τοῦ θέρους.

Μ' ἐξάφνισαν κάτι οὐρλιάσματα φρικτά : Γαῦ ! . . Γαῦ ! . . . Γυρίζω καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Ἕνα παιδί, ποῦ διεσκέδαζε μιμούμενον τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου. Ἐγέλασα καὶ εἶπα: «Μπᾶ, Τρομάρα σου !

ΤΟ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Μεγάλη ἀναστάτωσις εἰς τὸ χωρίον... Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος, ὁ πλούσιος δήμαρχος τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν ὡραίαν ἔπαυλιν εἰς τὰ περίχωρα καὶ κατοικεῖ τὸ θέρος μὲ τὴν οἰκογένειάν του, — ὁ μεγάλος λοιπὸν καὶ πολυσέβαστος αὐτὸς κύριος διασχίζει ἔφιππος τὴν ἐξοχικὴν ὁδόν . . .

Εἶνε πρωΐα. Μέσα εἰς τὴν πρασινάδαν τοῦ δροσεροῦ χωρίου, λευκάζουν οἱ πτωχικοὶ ἀλλὰ καθάριοι οἰκίσκοι του, καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ρίπτουν χρυσῆν ἀνταύγειαν εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ σύνολον.

Ἀντηχοῦν ρυθμικῶς τὰ πέταλα τοῦ ὑπερηφάνου ἵππου καὶ μαζὶ μὲ τὸν βιαστικὸν ἱππέα τρέχουν τὰ παιδία τοῦ χωρίου, ἀλαλάζοντα καὶ προπορευόμενα, διὰ νὰ τῷ δείξουν τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ ποῖον δρόμον ;

Τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μικροῦ Θάνου, τοῦ γενναίου παιδίου.

* * *

Ὁ Θάνος δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής. Ἀλλ' εἶνε ὁ μεγαλήτερος μέσα εἰς ἑπτὰ ἄλλα παιδιά. Εὔρωστος καὶ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος, εἰργάζετο ἀπὸ τώρα μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν, βοηθῶν ὅσον ἠμποροῦσε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλην στενοχωρίαν κατώρθωναν νὰ τρέφουν τόσα πεινασμένα στοματάκια . . .

Πρό τινων ἡμερῶν, ὁ Θάνος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλον βάλτον μὲ πράσινα καὶ βαθειὰ νερά. Ἐπεῖ μέσα ὑπῆρχον διάφορα ὑδρόβια φυτὰ μὲ ὡραῖα κάτασπρα ἄνθη. Οἱ βάτραχοι ἐκόαζον καὶ αἱ νῆσσαι ἐκαλάβιζαν λουόμεναι, ἐνῷ ἔντομα, χρυσαλλίδες μὲ πτερὰ πολύχρωμα ἐπεριτριγύριζαν τὰ ἄνθη. Ἄ, ἦτο εὔμορφος ὁ βάλτος . . .

Ἕνα ξανθὸ καὶ ἀγγελόμορφο παιδάκι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ πλησίον, πολὺ ζωηρὸν καὶ καλοφορεμένον, ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ ἄπλωσε τὰ χεράκια του διὰ νὰ κόψῃ ἓν ἄνθος, ἢ διὰ νὰ πιάσῃ μίαν πεταλούδαν, — ὁ Θάνος δὲν ἐνόησε καλὰ-καλά.

— Πρόσεχε ! θὰ πέσῃς ! τοῦ ἐφώναξε, καὶ ἔτρεξε διὰ νὰ το ἐμποδίσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλησιάσῃ, ὅταν ὁ μικρὸς γλυστρᾷ καὶ . . . πάρ'τον μέσα !

— Ὤ ! ἔκαμεν ὁ Θάνος.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τα χάσῃ, χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, πίπτει γενναίως μέσα εἰς τὸν βαθὺν βάλτον.

Ὁ Θεὸς ἐβοήθησε καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ὁ Θάνος. κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ μικρὸν παιδίον, λιπόθυμον . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, μία ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔζητοῦσε τὸν μικρὸν δραπέτην, τρέχει, τὸν ἁρπάζει καὶ φεύγει διαμιᾶς, χωρὶς εἰς τὴν ταραχήν της νὰ συλλογισθῇ οὔτε κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖον σωτῆρα!

Ὁ Θάνος ἐκατοικοῦσε μακράν, εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐπέστρεψε πεζὸς καὶ βρεγμένος. Διὰ τοῦτο ἐκρυολόγησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ βρογχίτιδα. Ἄλλη συμφορὰ καὶ στενοχωρία διὰ τὴν δυστυχῆ πτωχὴν οἰκογένειαν !...

* * *

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα τὴν πρωΐαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος μετέβαινεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Θάνου.

Τὸν εὗρεν εἰς τὸ πτωχικὸν κρεβατάκι του, ἰσχνόν, ἀδύνατον, μὲ πυρετὸν καὶ μὲ βῆχα. Ἐπροσπάθησεν ὅμως νὰ σηκωθῇ τὸ δυστυχισμένον, ὅταν εἶδεν ἐξαίφνης εἰσερχόμενον τὸν πλούσιον καὶ πολυσέβαστον ἐκεῖνον κύριον. Εἰς τὸ σπίτι ἦτο μόνος. Οἱ γονεῖς του ἔλειπαν εἰς τὴν ἐργασίαν των—τί νὰ κάμουν οἱ πτωχοί ; . . .

— Ἔσωσες τὸν υἱόν μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος καὶ θαυμαστῇ διὰ τὴν γενναίαν καὶ φιλάνθρωπον αὐτὴν πρᾶξίν σου.

— Ἄ ! ἦτον παιδί σας, κύριε ; Δὲν το ἤξευρα ! ἐψέλλισε τὸ ἄρρωστον παιδίον. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔκαμα καλὸ σὲ ἕνα τόσω καλὸν αὐθέντην. Ἀλλὰ δοσ γι' ἀνταμοιβή, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, γιατὶ δὲν ἔκαμα τίποτα περισσότερο, ἀφ' ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω . . .

Ἡ ἀφέλεια αὐτὴ καὶ ἡ μετριοφροσύνη συνεκίνησαν πολὺ τὸν εὐγνώμονα πατέρα. Φεύγων, ἄφησεν ἕνα πορτοφόλι μὲ χαρτονομίσματα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ Θάνου καὶ ὑπεσχέθη νὰ τῷ στείλῃ τὸν ἰατρόν του, διὰ νὰ θεραπευθῇ τὸ ταχύτερον.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Θάνος, χάρις εἰς τὴν καλήν του κρᾶσιν καὶ εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ ἰατροῦ, ἀνέκτησε τελείως τὴν ὑγείαν του. Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος ἐφρόντισε διὰ τὸ μέλλον του, τὸν ἔστειλε δι' ἐξόδων του εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπὸ τότε ἡ τύχη ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας μετεβλήθη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΤΑΞΙΑ

Ὅποιος μὲ νοῦν καὶ τάξι
ἀρχίζει, κ' ἐπιμέλεια,
θὰ κάμῃ κάθε πρᾶξι,
καθ' ἔργο 'ς τὴν ἐντέλεια.
Ὅποιος 'ς τὸ βρόντο πιάνει
καὶ προχωρεῖ μ' ἀμέλεια,
μισὴ δουλειὰ θὰ κάνῃ
χωρὶς καμιὰν ὠφέλεια.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΘΗΗΣΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Βασιλεὺς Ἄραψ, ἐξηντλημένος ἐκ τῶν ἐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἀσθενείας, κατέκειτο πνέων τὰ λοίσθια.

Δὲν εἶχεν οὔτε κἂν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ζωή του θὰ παρετείνετο ἐπ' ὀλίγας εἰσέτι στιγμάς.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν τελευταίαν, κατέφθασεν εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν του καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἑτοιμοθανάτου Βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε· Τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἐπολιορκοῦμεν ἐν ὀνόματί Σου, παρεδόθη. Ὁ στρατός, ὁ ὁποῖος τὸ ὑπερήσπιζεν, εἶνε αἰχμάλωτος, καὶ ἡ πόλις εἶνε πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν Σου!

— Ἀλλοίμονον ! εἶπε στενάξας ὁ θηήσκων Βασιλεύς. Τώρα πλέον ! . . . Τί πρὸς ἐμὲ αὐτὰ ὅλα ; Ὕπαγε νὰ δώσῃς τὴν εἴδησιν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου—δηλαδὴ εἰς τοὺς διαδόχους μου !

(Μίμησις τοῦ Bidpaï) *—*

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 261)

«Ἡ Βέρθα, συναναστρεφομένη καθημερινῶς τὸν Φρὶτς καὶ τὴν Μίνναν, ἐνόησεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὑπάρχει καὶ μία εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον μεγαλητέρα ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε κανεὶς χαϊδευμένος καὶ νὰ κάμνῃ ὅτι τοῦ καπνίσῃ : τὸ νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ. Εἰς τὸν πρῶτόν της μάλιστα ἐνθουσιασμόν, ἤθελε νὰ πτωχύνῃ ὁ πατέρας της, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τον τρέφῃ αὐτή ! Ἤθελε δὲ νὰ τὴν πάρωμεν εἰς τὸ Θέατρον τῆς Γίδας, διὰ νὰ παίζῃ μαζί μας. Ἡμεῖς ἐγελούσαμεν πολὺ μὲ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας· ἀλλ' ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα, ἀπὸ εὐγένειαν, δὲν της ἔλεγαν ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ καλὴ μουσικός, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ παίζῃ δημοσίᾳ.

«Ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν, εἴχαμεν μίαν πολὺ εὐάρεστον ἔκπληξιν. Ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος κύριος, τοῦ ὁποίου εἴχαμεν εὕρῃ τὸ πορτοφόλι, ἦλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ μας ἀνήγγειλεν ὅτι ἓν ἀπὸ τὰ τρία μας γραμμάτια τοῦ Λαχείου τῆς Φραγκφούρτης ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμόν, δηλαδὴ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἦτο βέβαια ὅλη ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν ὁ κακὸς ἐκεῖνος τραπεζίτης εἶχε πάρῃ μαζί του· ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσῃ ἡ οἰκογένεια μὲ ἄνεσιν, χωρὶς τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐργάζωνται. Ἡ μάμμη ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαράν της καὶ μ' ἐφίλησεν, ὅπως ἐφίλοῦσε καὶ τὰ ἐγγόνια της. Ὤ, ἤμουν πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου αὐτήν.

«Ὁ χειμὼν ἐπέρασεν· ἡ Βέρθα ἠμποροῦσε τώρα νὰ περιπατῇ. Τίποτε δέν μας ἐκρατοῦσε πλέον εἰς τὴν Βιέννην. Τὸ Θέατρον τῆς Γίδας ἔκλεισε πρὸς μεγάλην λύπην τῶν παιδιῶν, ποῦ ἤρχοντο καὶ μας ἐχειροκρότουν κάθε ἀπόγευμα. Ἀλλὰ ἡ κυρία Μύλλερ ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνησιν του : ἐζωγράφισε λοιπὸν τὴν εἰκόνα μου ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ξενοδοχείου της, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὠνόμασε : «Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀργυρᾶς Αἰγὸς» ἢ γερμανικά: Τσοὺρ ζίλμπερνεν Τσῆγε.

«Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι τὴν ἀντήμειψαν μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅσα ἔκαμεν εἰς τοὺς παλαιούς της κυρίους ὅταν ἔγιναν πτωχοὶ καὶ ἔλαβαν τὴν ἀνάγκην της.

«Ἤλθομεν εἰς τὸ Βάδεν, ὅπου ἐπεράσαμεν τὸ καλοκαῖρι εἰς μίαν μικρὰν ἔπαυλιν, πλησίον τοῦ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου τῆς κυρίας Μίλχ. Ἐπανεῦρον τὴν καλήν μου μητέρα, ὡραίαν πάντοτε, ἂν καὶ εἶχε γηράσῃ ὀλίγον· τὸ ἀδελφάκι μου ἀρκετὰ μεγάλον τώρα, μὲ κέρατα μεγαλοπρεπέστατα, καὶ τρεῖς ἀκόμη ἀδελφοῦλες, ποῦ εἶχαν γεννηθῇ ὅταν ἐγὼ ἔλειπα. Φαντάζεσαι τὴν χαράν μου! φαντάζεσαι μὲ τί ἐνδιαφέρον ἤκουσαν ὅλοι ἐδῶ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν μου.

«Ἡ κυρία Μίλχ ἦτο χήρα· ὁ ἄνδρας της, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ κάμνῃ λαθρεμπόριον, ἔπεσεν εἰς ἕνα κρημνόν, καθὼς ἐπερνοῦσε τὴν νύκτα κάτι βουνά, καὶ ἐφονεύθη. Ὁ Ἰωσὴφ ἦτο ἀκόμη βοσκός· ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχαν θέσεις πολὺ καλάς· ὁ μπεμπὲς εἶχε μεγαλώσῃ καὶ ἦτο ἕνα χαριτωμένο παιδάκι.

«Τί ὡραῖον καλοκαῖρι ποῦ ἐπεράσαμεν ὅλοι μαζί! Ἀλλὰ ἦλθε πάλιν ὁ χειμών. Ἡ Μίννα ὑπῆγεν εἰς ἓν σχολεῖον ἐσωτερική, διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰς σπουδάς της. Ὁ Φρὶτς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, διὰ νὰ γίνῃ μηχανικός. Ἡ μάμμη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βιέννην καὶ μας ἐπῆρε μαζί της, τὸν Πιστὸν καὶ ἐμέ . . . . . .»

* * *

«Φθάνει πειά, κύριε Ἔρρικε ! ἀρκετὰ ἐκοιμηθήκατε ! ἐφώναζεν ἡ κυρία Μίλχ, σείουσα τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου.

— Πῶς ; τί ; ἀνέκραξεν ὁ Ἔρρικος ἀναπηδῶν καὶ κυττάζων γύρῳ του ἔκπληκτος. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Ἀσπρούλα ;

— Ἡ Ἀσπρούλα εἶνε εἰς τὸ λειβάδι ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Αὐτὴ δὲν κοιμᾶται ὡς τὸ μεσημέρι ! . . . Ἐλᾶτε λοιπόν, σηκωθῆτε ! Σᾶς περιμένουν κάτω !»

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἔρρικος ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ. Εἶχεν ὀνειρευθῇ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς Ἀσπρούλας, ὅπως εἶχεν ὀνειρευθῇ καὶ τὴν ἀρχήν.

Ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη ἐσπευσμένως, διότι ἡ κυρία Μίλχ δὲν ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ ποῖος ἦτο κάτω καὶ εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις ἀπήντα «Θὰ ἰδῆτε !»

Κατῆλθε λοιπὸν τὴν κλίμακα, κουμβόνων ἀκόμη τὸ φόρεμά του.

Ὁποία ἔκπληξις ! Ὁ κ. Λύδης καὶ

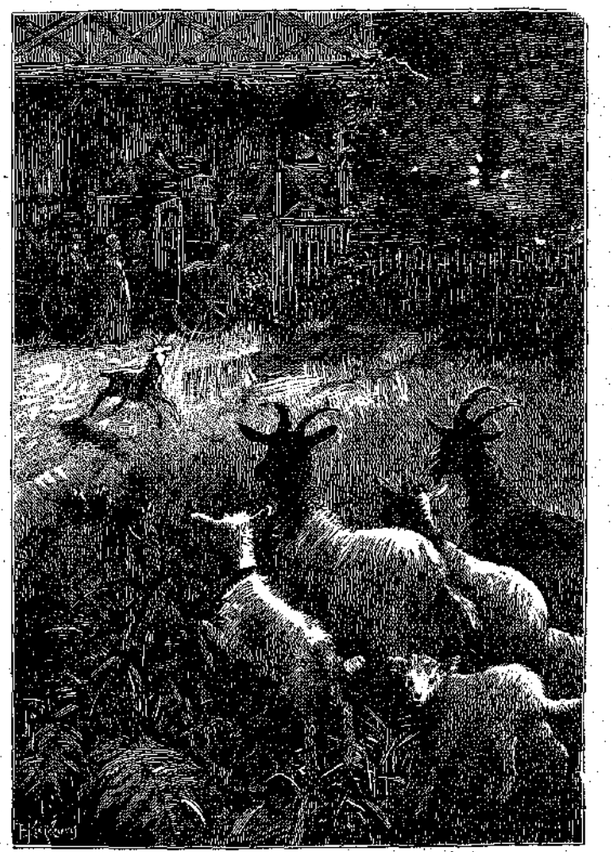

«Ἐπανεῦρον τὴν καλήν μου μητέρα.» (Σελ. 269, στήλ. β')

ἡ κ. Μύλλερ τὸν ἀνέμενον εἰς τὴν αὔθουσαν.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις τῆς συναντήσεως, τὰ φιλήματα, τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ἐρρῖκος διηγήθη τί τῷ συνέβη μὲ τὴν Ἀσπρούλαν καὶ πῶς ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἤκουσε νὰ ὀμλῇ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ τῷ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της, — ἐνῷ δὲν ἦτο παρ' ἁπλοῦν ὄνειρον!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου παράδοξον! εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἐσυλλογίζεσο τὴν Ἀσπρούλαν, ἐμάνθανες μύθους, ἀνεγίνωσκες ἱστορίας ζῴων. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀνακατευμένα εἰς τὸ κεφάλι σου, ἡ δὲ φαντασία, ἡ ὁποία ἄλλοτε μὲν εἶνε πολὺ τρελὴ καὶ ἄλλοτε πολὺ φρόνιμη, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ τὰ ξεκαθαρίσῃ, ἐνῷ ἐκοιμᾶσο, καὶ σου διηγήθη μίαν ἱστορίαν μὲ ἀρχήν, μέσην καὶ τέλος.

— Καὶ πολὺ διασκεδαστικήν! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἴσως δὲ καὶ διδακτικήν!

— Βεβαίως, μπαμπάκα. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Βέρθας, εἶδα πόσον ἀνυπόφορα εἶνε τὰ χαϊδευμένα παιδιά. Θὰ σε παρακαλέσω λοιπόν, νὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ με χαϊδεύῃς πλέον!

— Ἀλήθεια;

— Καὶ μάλιστα θέλω νὰ με ἀφίνῃς νὰ κάμνω κάτι τι καὶ γιὰ σέ. Παραδείγματος χάριν, ξέρω νὰ διαβάζω· δίδε μου λοιπὸν νὰ σου διαβάζω τὴν ἐφημερίδα σου, διὰ νὰ μὴ κουράζωνται τὰ μάτια σου. Ἁμὰ μεγαλώσω λιγάκι, θέλω νὰ γίνω γραμματεύς σου. Θὰ μου ὑπαγορεύῃς καὶ θὰ σου γράφω, ἢ θὰ σου ἀντιγράφω ὅ,τι ἔγραψες. Ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία εἶνε νὰ ἐργάζεται κανεὶς δι' ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶ, εἶπεν ἡ γίδα.

— Ἰδοὺ πραγματικῶς μία γίδα, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ, εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἀφ' οὗ τελειώσω τὸ σύγγραμμά μου περὶ Γερμανίας, θὰ καθήσω νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν της».

Ὁ Ἐρρῖκος ἐνθουσιάσθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, καὶ ἐπερίμενεν... Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μεγάλα συγγράμματα δὲν τελειόνουν πολὺ γρήγορα, ὁ Ἐρρῖκος ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἦλθεν εἰς ἐμὲ — ἡ ὁποία εἶμαι νονά του, — μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὴν γράψω.

Κ' ἐγὼ τὴν ἔγραψα διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ αὐτήν, ὅσον ὠφελήθη καὶ ὁ Ἐρρῖκος.

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΠΡΟΥΛΑΣ

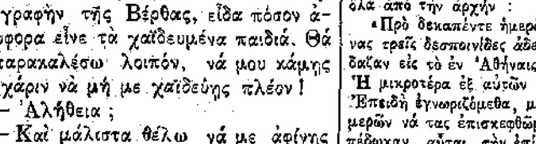

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ)

Κ' * * * τῇ 12 Ἰουλίου 1897.

«*Ἀγαπητή μου Διάπλασις*,

«Συμπληροῦνται σχεδὸν ἑπτὰ ἔτη ἀφ' ὅτου σὲ ἀναγινώσκω, καὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς ὅλας σου τὰς βελτιώσεις.

«Πόσαι βελτιώσεις, πόσαι καινοτομίαι γίνονται κατ' ἔτος εἰς τὴν «Διάπλασιν»!... Ἀλλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ ὑπερέθησαν ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας.

«Πόσον ὡραῖα, πόσον διασκεδαστικά, πόσον ὠφέλιμα καὶ θελκτικὰ εἶνε! πόσον ὀξύνουν τὸν νοῦν, πόσον ..., ἀλλ' ἔχουν τόσας χάριτας, τόσα θέλγητρα, ὥστε ὁ κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ τὰ περιγράψῃ.

«Ὅταν ἀνταλλάσσῃ τις Μικρὰ Μυστικὰ μὲ συνδρομητάς σου καὶ μὲ συνδρομητρίας σου ἀγνώστους, μετά τινα δὲ καιρὸν συναντηθῇ μετ' αὐτῶν κατὰ τύχην, ὁποίαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῇ!..

«Τὴν χαρὰν αὐτὴν ἠσθάνθην προχθές, ὅταν συνηντήθην μετά τινος συνδρομητρίας σου, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχα ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ ὑπὸ ψευδώνυμον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχήν:

«Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἦλθαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τρεῖς δεσποινίδες *ἀδελφαί*, *αἱ ὁποῖαι* ἐσπούδαζαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. Ἡ μικροτέρα ἐξ αὐτῶν εἶνε συνδρομήτριά σου. Ἐπειδὴ ἐγνωρίζομεθα, μετέθημεν πρὸ τινων ἡμερῶν νὰ τας ἐπισκεφθῶμεν, καὶ προχθὲς ἀνταπέδωκαν αὗται τὴν ἐπίσκεψίν μας.

«Ἀφ' οὗ ὡμιλήσαμεν περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ἐπαίξαμεν μὲ τὴν ἀδελφήν μου «Ὠραίαν Ἀνθοδέσμην» διάφορα τεμάχια, πιάνο καὶ βιολί, ἔτυχε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μικροτέρας ἐκ τῶν τριῶν δεσποινίδων ἡ *Πόλκα Μαζούρκα τῆς Γκρὰν-Βία*, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀντιγράψῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος· ἐπειδὴ δὲ δὲν τὴν εἶχε, τῆς ἐπρότεινα νὰ τὴν πάρῃ.

«— Εὐχαρίστως θὰ τὴν ἔπαιρνα, μοῦ εἶπεν· ἀλλὰ ἡ νότες σου εἶνε πολὺ μικροσκοπικὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν παίξω.

«— Πράγματι, εἶπα τότε ἐγώ, ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ κάμνω ὄχι μόνον τὲς νότες μου μικρές, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματά μου.

«— Ὄχι δά! τὰ γράμματά σας εἶνε ἀρκετὰ εὐανάγνωστα· ἔχω ἰδῆ ἀρκετὰ εἰς τὸ σχολεῖόν μας.

«— Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχετε ἰδῆ, τῇ εἶπα, τὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ τὰς σχετικὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας ἔχω στείλῃ εἰς τὴν *Φθινοπωρινὴν Βροχὴν* καὶ εἰς τὴν *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*.

«— Μάλιστα· εἶδα καὶ αὐτάς· εἶδα καὶ πολλὰς ἄλλας...»

«Ἡ συνομιλία μας ἔγινε τότε ζωηροτέρα.

«— Βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, τῇ εἶπα· καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου δώσετε περὶ αὐτῆς πολλάς, μὰ πολλὰς πληροφορίας... (Σημείωσε ὅτι, ἀφότου ἔλαβα τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς *Ἀγκύρας τῆς Εὐτυχίας* εἶχα ἔνοιαν ὅτι ἦτο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος· ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἐντελῶς βέβαιος).

«Μόλις ἐπράφερα τὸ ψευδώνυμον, αἱ δύο ἀδελφαί της ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Τότε πλέον ἐνοήσαμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, μετ' ὀλίγον δὲ μᾶς το ἐπεβεβαίωσε καὶ ἡ ἰδία.

«Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἐχάρημεν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκαλύψεως! Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, αἱ δύο ἀδελφαί της, ἡ *Ὠραία Ἀνθοδέσμη* καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, δὲν ἐκάμναμεν ἄλλο ἐπὶ πολλὴν ὥραν, παρὰ νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν ἀγαπητήν μας *Διάπλασιν*. Ἀπερίγραπτος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλει ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* περὶ τῶν φυλλαδίων σου, τῶν Μ. Μυστικῶν, τῶν Διαγωνισμῶν καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν σου. Μᾶς διηγεῖτο πῶς διεσκέδαζε μὲ τὰς συνδρομητρίας σου, μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἐγνώρισε πολλοὺς συνδρομητάς σου, κτλ.

«Ἀλήθεια· τί εὐτυχεῖς που εἶνε οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί σου! πόσον δὲ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ εἴμεθα ὑποδεέστεροι τῶν ὑπὸ ἐποψιν ἀδελφοποιήσεως καὶ ἐπικοινωνίας. Ἀλλοίμονον, ἂν ἔλειπαν καὶ τὰ Μ. Μυστικά!

«Μετὰ ταῦτα ἔδειξα εἰς τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* ὅλα τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔχω λάβῃ ἕως τώρα, μοῦ εἶπε δὲ ὅτι κ' ἐκείνη θὰ μου δείξῃ τὰ ἰδικά της, ὅταν ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι της.

«Τὰς συνωδεύσαμεν, ὅταν ἀνεχώρησαν, καὶ καθ' ὁδὸν μέχρι τῆς οἰκίας των, μᾶς ὡμίλουν περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις, περὶ τοῦ *Οἰδίποδος Τυράννου*, τῆς *Κυτταρῶδους Θρηνῆς*, τῆς *Ναυτοπούλας*, τοῦ *Παχέος Τσίρου*, τῆς *Καρδερίνας* κτλ. Τοιουτοτρόπως ἔληξεν ἡ ὡραία αὐτὴ συνάντησις ἢ μᾶλλον ἀναγνώρισις, καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

«Ἐπέστρεψα μετὰ τῶν οἰκείων μου, ἔχων τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. Ἔχω λοιπὸν ἀδίκον, *Διάπλασίς* μου, νὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ νὰ λέγω ὅτι ἡ καινοτομία σου αὕτη ὑπερέβη πάσας τὰς μέχρι τοῦδε;

Σὲ ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως.

Ὁ ἀγαπῶν σε φίλος

ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα εἰσέρχεται ἀργὰ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ *ἀδελφοῦ της*, ὁ *ὁποῖος γράφει καὶ εἶνε πολὺ* ἀφηρημένος.

— Ἦλθα νὰ σε καλυνυκτίσω, τῷ λέγει.

— Οὔρ! δὲν ἀδειάζω τώρα! Ἔλα αὔριο τὸ πρωί...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρουμηροπούλας

*

Ἡ *μητέρα*: — Γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ, παιδιά. Ἐμοιράσατε καλὰ τὸ γλύκισμα ποὺ σας ἔδωσα, ἢ μήπως ἐπῆρε ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγώτερο;

Ὁ *μικρὸς Μίμης* (μὲ παράπονον). Ὄχι, μαμμά. Ὅλοι πήραμε... λιγώτερο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποδίπεδας

*

Σκέψις τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, θαυμάζοντος τοὺς ἀστέρας:

«Φαντάσου κάθε ἀστέρι νὰ εἶνε κόσμος... Δὲν βαρυέσαι! ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα πιστεύω. Ἀπόδειξις ἡ Γεωγραφία. Ἀπήντησέ ποτε κανεὶς εἰς αὐτήν, πόσας ἠπείρους ἔχει ὁ Κρόνος ἢ ὁ Ἄρης;»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστερούντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

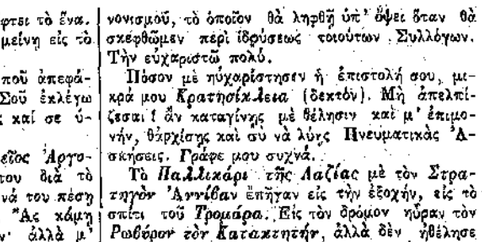

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ἰατρικὸν τοῦ φίλου μου *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* κατὰ τοῦ λόξυγγα, ἐξήγειρε θύελλαν... πταρνισμάτων καὶ παραπόνων. Ἡ *Ναυτοπούλα μοῦ* γράφει: «Κατ' αὐτὰς μ' ἔπιασε φοβερὸς λόξυγγας καὶ ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν τὴν συνταγὴν τοῦ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μί*. Ἀλλὰ δυστυχῶς καπνὸς δὲν εὑρέθη, οὔτε ῥήγανη. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ μουστάρδα θὰ ἔφερε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα καὶ... ἀφούτ! ἀφούτ! ἀφούτ! ὅλο τὸ σπίτι εἰς τὸ πόδι. — Ἄχ! Δὸ-λὰ-σὸλ-μί! Δὸ-λὰ-σὸλ-μί, τί μου ἔκαμες! — Τί ἔπαθες, ἐτρελλάθηκες, παιδί μου; — Ἀφούτ! ἆ, Δὸ-λὰ-σὸλ-μί... Τὶ φοβερὸν κακόν! Ἐγὼ τουλάχιστον προτιμῶ λόξυγγα ἑνὸς ἔτους ἀπὸ ἰατρικὸν τόσω *δραστήριον*». — Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μοῦ γράφει καὶ ἡ *Φερούτυχος Χρυσαλλίς*, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἰατρικὸν «ἀλλὰ ποῦ λόξυγγας!» Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν τὸν παθαίνει ὁ ἀδελφός της καὶ του βάζει εἰς τὴν μύτην του... πιπέρι. Τσούξιμο τότε, φωνές, κλάμματα, κακό, πτάρνισμα... «Καὶ ὁ μὲν λόξυγγας τοῦ ἐπέρασε βεβαίως, ἀλλὰ δύναται ὁ κ. *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* νὰ μας ἐπῇ καὶ κανὲν ἄλλο ἰατρικὸν διὰ νὰ παύῃ τὸ πτάρνισμα;»

Ὡραῖα, *Ταχυδρόμος Περιστερά*! Ἀπὸ τὰ πολλὰ παιγνίδια καὶ ἀπὸ τὰς διεσκεδάσεις δὲν εἶχες κοιρὸν νὰ μου γράψῃς· καὶ τώρα ποῦ εἶσαι ἀσθενὴς καὶ ἡ μητέρα σου δὲν σε ἀφίνει νὰ ἐξέρχεσαι, μ' ἐνθυμήθης καί μου γράφεις... Θέλεις τώρα νὰ σου θυμώσω; — Ὄχι! ὄχι! Ἀπεναντίας σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃς καλὰ καὶ νὰ ξαναρχίσῃς τὰ παιγνίδια, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μή μου γράψῃς — τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν πιστεύω.

Τσὶρ-Τσώρ, ἡσύχασε. Ὅ,τι μοῦ ἔστειλες τὸ ἔλαβα. Κατὰ λάθος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 372-376 Μαγικὸν γράμμα ἐτέθη ἡ ὑπογραφὴ τοῦ *Στεφάνου Κοτίνου*, ἐν ᾧ ἦτο ἰδικόν σου. Καλὴν διασκέδασιν εἰς τὰ Μέθανα.

Καθ' ὅλα πλήρες τὸ τετράδιόν σου, *Βοῶπις*. Μόνον ἐλησμόνησες νὰ γράψῃς εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ φακέλλου πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται καὶ ἂν εἶνε ἀπάντησις εἰς πρότασιν ἢ ἀνταπόδοσις.

Ἡ *Δέα* μου προφῆτις! Μάλιστα, προφητεύει περὶ τοῦ *Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου* ὅτι θὰ γίνῃ ἀμέγας ἀνήρ. Καὶ τοῦτο διότι τὸν γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ ἠξεύρει ὅτι εἶνε ἐξυπνος, φιλόπονος, φιλότιμος καὶ μὲ θέλησιν. — Ἄ, βέβαια! ὅταν ἔχῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ προσόντα, κάτι γίνεται εἰς τὸν κόσμον, *Δέα* μου. Ὡς πρὸς τὸ ὄνειρόν σου περὶ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, ἐλπίζω τελοσπάντων νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ πρασεχὲς ἔτος.

Περιμένω λοιπὸν τὴν ζωγραφιάν σου, ἀγαπητὲ *Ἐλπιδοφόρε*. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Αἴγινα, ὅπου πηγαίνῃς νὰλλάξῃς τὸν ἀέρα, θὰ σου δώσῃ ἀφορμὴν καμμιᾶς ὡραίας θαλασσογραφίας. — Ταῦτα καὶ πρὸς τὸν φίλτατον *Τριεκμιώδη Ὠκεανόν*, τὴν *Ταναγραίαν Κόρην*, κτλ. ὧν ἀναμένω τὰ ἔργα.

Ἀπὸ τὴν ἑπαυλίν του, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «Γαλήνη» τὸ ἀγαπητόν μου *Ἀγροτολόλουδον τῶν Ἀθηνῶν* μοῦ στέλλει τὸν ἑξῆς διάλογον, τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰς μίαν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα. «Μῆτσο, τί θὰ 'πῇ ἐσθύση;— Ὁ Μῆτσος μετά τινα σκέψιν: Ὑπόθεσε ὅτι ἔχεις μόνον δυὸ κουμπιὰ εἰς τὸ ὑποκάμισο, καὶ ὅτι σοῦ πέφτει τὸ ἕνα. Ἔ, τότε φυσικὰ ὅλη ἡ εὐθύνη θὰ μείνῃ εἰς τὸ ἄλλο!»

Ρωμηοπούλα, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ γίνῃς ταχτικὴ φίλη μας. Σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς καὶ σε ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Πρῶτος-πρῶτος ἐφέτος ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργυραύτης* ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1898. Μὰ τὶ προθυμία! Δὲν ἀξίζει νὰ του πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου μου; Ἂς κάμῃ μίαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν θεὰν Τύχην· ἀλλὰ μ' ἐξωγκωμένα γράμματα, διότι ἡ Τύχη ὡς τυφλή, ἀναγινώσκει διὰ τῆς ἁφῆς...

Κατενθουσιασμένον τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* μὲ ὅσα ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων περὶ τοῦ Ἀνδρε. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεμία εἴδησις μέχρι σήμερον περὶ τοῦ τολμηροῦ ἀεροναύτου. Λέγουν ὅτι εὑρέθη μία περιστερὰ μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν: «Διῆλθον τὴν 82αν μοῖραν. Ὁ καιρὸς εἶνε εὐνοϊκὸς καὶ προχωρῶ· ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον εἶνε ἀληθές. — Νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτιστικιά σου... γιδούλα, τὴν ὁποίαν ὠνόμασες Ἀσπρούλαν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, κύριοι ἢ νονοὶ γιδῶν...

«Ὄχι, *Ἄγρυπνε Φάρε*, δὲν σ' ἐλησμόνησα διόλου· ἀπεναντίας ἀποροῦσα πῶς δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν. Τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ τί συμβαίνει: Θὰ ἐχάθη κάποια ἐπιστολή σου καὶ σύ, ἀναμένων εἰς μάτην ἀφάντησίν μου, ἀνένεβαλλες νὰ μοῦ γράψῃς μέχρι σήμερον.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, *Χρυσωμένη Ἀνατολή*, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ ξεσπαθώσῃς «πρῶτον διότι τὸ θεωρεῖς καθῆκόν σου κα δεύτερον διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου».

Βεβαίως, *Καρποφόρε Ἀμπελος*, καὶ ἡ ἀδελφή σου δύναται νὰ μου στείλῃ ζωγραφιὰν διὰ τὸν διαγωνισμόν. Λοιπὸν οἱ φίλοι μας Λίνος καὶ Δυκούργος ταξειδεύουν εἰς Γαλλίαν, ὅπου θὰ μείνουν ἕνα μῆνα; Τί καλά!

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, ἠμποροῦσες νὰ μου γράψῃς ἀπ' εὐθείας, χωρὶς κανένα διοταχμόν. Τί τάχα ἂν ἔχῃς πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃς; Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* εἶχε πολὺ περισσότερον, καὶ ὅμως νά, προχθὲς μοῦ ἔγραψε. — Ἕνας συνεργάτης μου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀντικρύσας, ἀκούει συχνὰ ἕνα τεχνικώτατον παίξιμον πιάνου. Μήπως παίζῃς σύ;

Ἔλαβα καὶ δευτέραν χαριεστάτην σου ἐπιστολήν, *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων*. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τὸ νέον *ἀντελλάϊς*. Ἀλήθεια, τὸ φυλλάδιον σοῦ το στέλλω πάντοτε εἰς τὰς Πάτρας.

Μὴ ἀμφιβάλλῃς, *Ὡραία Κέρκυρα*, ὅτι καὶ ἡ *Νύμφη τῆς Ἀθύδου* καὶ ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* θὰ σου ἀνταποδώσουν τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐστάλησαν. Ἀλλ' ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν.

Εὖγε, *Ἀνεμώνη*, ὡραία μοῦ περιγράφεις τὴν λιτανείαν καὶ καλὰ τὰ λὲς διὰ τὸν Δεσπότην, ὁ ὁποῖος ἀαπέθανε τουλάχιστον ἱκανοποιημένος, ἀφ' οὗ ἠδυνήθη νὰ ἑορτάσῃ καὶ τὸ Ἰουβιλαῖόν του. — Ἔννοεῖται ὅτι ἀφ' οὗ δὲν μανθάνῃς ζωγραφικήν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν!

Σαρθὴ Καρτζιώττισσα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὑποθέτω ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ θὰ ἐπεδύμεις περισσότερον. Ἔ;

Τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, ἀγαπητὴ *Θέλπουσα*, εἶνε ἀγόρι 13—14 ἐτῶν καὶ μένει τώρα εἰς τὸν Πύρον μὲ τὴν θείαν του καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν του. Τὸ ὄνομά του ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ το εἴπω.

Ὦ, πῶς ἐτρόμαξεν ἡ ἀγαπητή μου *Ὑπολαΐς* μὲ τὴν γειτονικήν μας πυρκαϊάν! Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι ἄρα ὁ μπαμπᾶς της ὑπελόγισεν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ θὰ εἶνε εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου (τὴν ἔδελεπαν μακράθεν, ἀπὸ τὴν οἰκίαν των), ἡ *Ὑπολαΐς* ἐφοβήθη μήπως καίεται «τὸ σπίτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ Διάπλασις». Πῶ, πῶ, τὶ φρίκη! — Μοῦ στέλλει δὲ ἡ *Ὑπολαΐς*, κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἰαλασμοῦ Κόσμου*, ἓν σχέδιον Κανονισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅταν θὰ σκεφθῶμεν περὶ ἱδρύσεως τοιούτων Συλλόγων. Τὴν εὐχαριστῶ πολύ.

Πόσον μὲ ηὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, μικρά μου *Κρατησίκλεια* (δεκτόν). Μὴ ἀπελπίζεσαι! ἂν καταγίνῃς μὲ θέλησιν καὶ μ' ἐπιμονήν, θὰρχίσῃς καὶ σὺ νὰ λύνῃς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Γράφε μου συχνά.

Τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸν *Στρατηγὸν Ἀννίβαν* ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸ σπίτι τοῦ *Τρομάρα*. Εἰς τὸν δρόμον εὗραν τὸν *Ρωθῶνα τὸν Κατακτητήν*, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τους ἀκολουθήσῃ, διότι ἐπήγαινε νὰναγνώσῃ τὸ φυλλάδιόν μου. Ἐπιστρέφοντες, συνήντησαν καὶ τὴν *Στεντορείαν Φωνήν*... Καλὲ βλοι ἐκεῖ-πέρα εἶνε συνδρομηταί μου!

Ὁ φίλος μου *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* ἐγεννήθη τὴν 3 Μαρτίου 1880 ὥρα 3 τῆς νυκτός. Μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ποὺ μου γράφει ἐπέρασαν, λέγει, 9,153,900 πρωτόλεπτα. — Ποῖος τώρα εἶνε ἱκανὸς νὰ μου εἴπῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἀλεξ. Οἰκονομίδου*;

Τί ἐννοεῖς λέγων Κατάλογον Μ. Μυστικῶν, *Μεγάλε Ἀλέξανδρε*; Μήπως τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων; Γράψε μου νὰ σου στείλω.

Φίλτατε *Γ. Κ. Βούλγαρη*, τὸ διὰ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* τετράδιόν σου οὔτε φάκελον εἶχε οὔτε γραμματόσημον 20λεπτον. Διατί;

Καὶ ἄλλοι δύο φίλοι μου ἐκδίδουν σατυρικὴν ἐφημερίδα: ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* καὶ ὁ *Γαϋ-Γαϋ*. Καὶ ποίους ἄρά γε σατυρίζουν; Δὲν θὰ μου στεῖλουν ἕνα φύλλον νὰ ἰδῶ; — Ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* μοῦ ὀφείλει 20 λεπτὰ ἀπὸ τὰ τετράδια· καὶ 15 λεπτὰ δι' 7 φακέλλους.

Ἀπεναντίας, γράφει πολὺ καλά, *Ἀνεμοστρόβιλε*. Τί νὰ σου εἴπω ὅμως! φαίνεται ὅτι ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* δὲν θὰ ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου, διότι αὐτὸς ἀπαντᾷ ταχτικώτατα.

Ἐλπίζω, *Μυλαίδη*, ὅτι αἱ Καλογραῖαι θὰ σου ἐπιτρέπουν νὰ μου γράφῃς. Δὲν εἶνε διὰ κανένα ἔγκλημα!

Ὁρίστε πράγματα! Τὸ *Ἔτσι μὰρέσει* ἐγνώρισε εἰς τὸν δρόμον τὸν κ. Φαίδωνα· καὶ ἀπὸ τί νομίζετε; Ἀπὸ τὸ ξηρὸν ἄνθος τῶν Ἄλπεων ποὺ ἔφερεν εἰς τὴν κομβιοδόχην. — Νὰ το πιστεύσω;

Θὰ ἐπροτιμοῦσα, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*, νὰ ἐπαίζατε καμμίαν κωμωδίαν ἑλληνικήν. Πῶ, πῶ! τὶ ἀκατάστατη ἐπιστολή. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶνε, ὡς λέγεις, εἰκὼν τοῦ χαρακτήρος σου.

Δὲν ἠμπορῶ, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, νὰ ἐφαρμόσω τὴν πρότασίν σου, διότι τότε θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύω ὅλας τὰς πληροφορίας καὶ ταυς ἀσπασμούς, ἀφοῦ θὰ εἶνε πληρωμένοι καὶ τότε ποῦ τόπος; Ἐπειδὴ ὅμως πάντοτε δέχομαι εὐχαρίστως χρήματα διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, κρατῶ τὰ 30 λεπτὰ ποὺ μου ἔστειλες διὰ τοὺς δύο σου Ἀσπασμούς, δὲν θὰ δυσαρεσταθῶ δὲ διόλου ἂν σε μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Ἀρατε, νέε μου φίλε, ἀναγνώσκων μετὰ προσοχῆς τὰ φυλλάδιά μου, θὰ εὕρῃς τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ζητεῖς. Πρόσεξε προπάντων εἰς τὰς προκηρύξεις τῶν Διαγωνισμῶν, ὅπου ὑπάρχουν ὅλοι οἱ *ὅροι*.

Νὰ καὶ ἡ *Τσούχτρα*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν! Εἶχε, λέγει *μουσαφιρέσως* καὶ δι' αὐτὸ δὲν μου ἔγραφε. Τώρα ὅμως

Δέαν — ἡ *Μυλαίδη* μὲ τὸν *Μυλόρδον*, *Λευκὴν Ἀκαχίαν*, *Ἴριδα* καὶ *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* — ὁ *Γ. Κ. Βούλγαρης* μὲ τὴν *Ἰωάννην Ν. Μαρκέττη*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Φερεύτυχον Χρυσαλλίδα*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Παλληκάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Κόντε Ραπανάκην*, *Δέαν*, *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Δίμυλίαν Εἰμαρμένην*, *Δάφνην*, *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου*, *Λευκόπελλον Νύμφην τῶν Δασῶν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Ξανθὴ Κοντζιώτισσα* μὲ τὴν *Ἐλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Ἄγνωστον Τύχην* — ἡ *Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ἔτσι μ' ἀρέσει*, *Μικρὸν Κινέζον Λίν Λάν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ *Κόντε Ραπανάκην* (ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* δέχεται μὲ ὅλους)—τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Μόρμηκα* καὶ *Δελφίνα τοῦ Ἰονίου* — ὁ *Μῶλος Πατρῶν* μὲ ὅλους τοὺς ἐν *Πάτραις* συνδρομητάς μου· — τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* μὲ τὸν *Μῶλον Πατρῶν*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου* — ἡ *Χρυσομένη Ἀνατολὴ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ριψοκίνδυνος Ἀργοναύτης* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Ναυτοπόλλαν*, *Γαλαξίαν*, *Κασσιόπειαν* καὶ *Λευκὴν Χιόνα* — ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* μὲ τὸν *Τιτάνειον Κῆπον*, *Φάρον Πατρῶν*, *Φάρον Ἀλεξανδρείας* καὶ λοιποὺς Φάρους — *Ἕκτωρ ὁ Τρῶς* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Διόδοτον* — ἡ *Βοῶπις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Εὐτέρπην* καὶ *Δέαν*.— τέλος ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* δέχεται ἀνταλλαγὴν μὲ πάντα, ὅστις ἤθελε τῷ στεῖλῃ τετράδιον, *διότι* θέλει νὰ κάμῃ ἓν Λεύκωμα ἐκ 50 τετραδίων, ἐξ ὧν θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ βιβλίων ἐκ τοῦ Γραφείου μου, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθησομένου, *ἀξίας 10 δραχμῶν*, *αἱ ὁποῖαι κατετέθησαν ἤδη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, ἡ ὁποία διέρχεται τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὴν πατρίδα της, θὰ στείλῃ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν πρὸς ὅλους τοὺς προτείναντας, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της. Καὶ ἄλλοι ἐπίσης μοῦ γράφουν ὅτι δέχονται ἀνταλλαγάς, ἀλλ' ὅτι θὰ στείλουν ἀργότερα τὰ τετράδια, ποῖοι διὰ τοῦτο καὶ ποῖοι δι' ἐκεῖνο. (Νομίζω ὅμως ὅτι αἱ αἰτιολογίαι αὐταὶ εἶνε περιττοί. Μόνον ὅταν *χρεωστῇ* κανεὶς τετράδιον, ὀφείλει νὰ τὸ στείλῃ ἀμέσως ἢ τοὐλάχιστον νὰ δικαιολογῆται ἂν τύχῃ νὰ βραδύνῃ).— Ἡ *Ναυτοπόλλα* πληροφορεῖ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*, ὅτι ἂν ὑπῆρξεν αὐτὸς ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίου ἀναχωρήσεώς της, θὰ εἶνε ὅμως καὶ ἡ αἰτία τῆς ταχείας ἐπιστροφῆς της, διότι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ προφορικῶς διὰ τὰς φιλοφρονήσεις του.— Ἡ *Πυθία* ἐρωτᾷ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, πῶς περνᾷ εἰς τὸν Πόρον, ἂν πηγαίνῃ συχνὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Παναγίας καὶ ἂν ἐνθυμῆται τί ὡραῖα ποὺ ἐπέρασαν μαζί.— Ἡ *Μαργαρίτα Στρατηγοπούλου* ἀσπάζεται τὴν *Ζακυνθίαν Φράουλαν* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* πῶς περνᾷ εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἂν ξεσπαθόνῃ.— Ὁ *Λευκὸς Κύκνος* παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον παρὰ τοῦ *Θουκυδίδου τοῦ Ἱστορικοῦ*, ἐν ᾧ πρὸ πολλοῦ τῷ ἔστειλε. (Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν παράπονα κατ' ἄλλων. Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσω τὰ ψευδώνυμα τῶν ὀφειλόντων, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἐλήφθησαν τὰ τετράδια).— Ὁ *Τοξοτιλλητὴς* φρονεῖ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μάθῃ τὄνομά του ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* εἶνε νὰ ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικά, γράφοντες καὶ τὰ ὀνόματά των. Διὰ τοῦτο ἔκαμε τὴν πρότασιν.—Ἂν ἤξευρε, λέγει τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, ὅτι ὁ καλός του τρόπος θὰ ἔκαμνε τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* νὰ σφάξῃ καὶ νὰ φάγῃ τὸ δυστυχές ὁμώνυμόν του κοτόπουλον, θὰ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς διὰ κακοῦ τρόπου. Τὸ ἰδικόν του *Ἀρχιζιζάνιον* (τὸ κοτόπουλον) εἶνε μικρὸν καὶ δὲν τρώγεται ἀκόμη. Ἄμα μεγαλώσῃ ὅμως ὀλίγον θὰ τὸ σφάξῃ χωρὶς νὰ τὸ λυπηθῇ ὁλίου, διότι εἶνε πολὺ κακὸν καὶ τσιμπᾷ τὰ ἀδέλφια του.— Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῦ κατοικεῖ τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*.— Ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ εὐχαριστεῖ* τὴν *Πρωτομαγιὰν* διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν ποὺ τῆς ἔστειλε καὶ δέχεται νὰ ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικὰ ἀλλὰ χέρι μὲ χέρι.— Ἡ *Χριστίνα Δεσύλλα* θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν εὐτυχῆ θνητήν, ἂν γνωρίσῃ φίλην καὶ συμμαθήτριαν, ἤτις ἐπὶ τόσον καιρὸν τῇ ἐκρύπτετο. Διὰ τοῦτο προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν πρὸς τὴν *Εὐτυχῆ Θνητήν*, διὰ νὰ γράψῃ αὐτὴ μὲν τὸ ὄνομά της, ἐκείνη δὲ τὸ τὸ ψευδώνυμόν της.—Οἱ ἁπλοῖ ἀσπασμοὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Ἀλλ' ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* ἀσπάζεται τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα* καὶ τὸν *Ναβουχοδονόσορα* (πληρώσας καὶ 30 λεπτά, διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων). Ἡ *Ταναγραία Κόρη* παραπονεῖται ὅτι ἡ ἐξοχὴ ἔκαμε τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* νὰ τὴν λησμονήσῃ τοὐλάχιστον μέχρι τοῦδε.— Ὁ *Μῶλος Πατρῶν* πληροφορεῖ τὸν Φ. Λάσκαρη ὅτι τάρχιά του εἶνε Μ. Δ. καὶ ὅτι γνωρίζονται.— Τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ὄνομα τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας* εὑρίσκεται ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν τῶν παλαιῶν φυλλαδίων μου (πῶς;).— Ὁ *Ἑωσφόρος* ἐρωτᾷ τὸν *Κεραυνὸν* πῶς ἔχασε τὴν δύναμιν τοῦ Κεραυνοβολεῖν, ἀφ' οὗ κάθε συνδρομητής μου ἔχει τὴν ἐνέργειάν του; π: χ: ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* γράφει *καλλιτεχνικά*, τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* ὅλῳ πειράζει τοὺς ἄλλους καὶ ἡ *Τσουκνίδα* τσούζει.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γεώργιον Β. Κώττας*, *Ρωμύλον*, (μόνον εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λύσεων εἶνε ἀπαραίτητον νὰ σημειοῦται καὶ ἡ ἡλικία), *Ἀγριολούλουδον* (τὸ ὁποῖον περιμένει νάνοιξῃ τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ ἐξεσπαθώσῃ). *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην*, *Σατανᾶν*, *Ἀκτίνα Ἡλίου*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* (ὁ ὁποῖος, ἂν ἦτο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θὰ ἐπέβαλλε τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» ὡς βιβλίον ἀναγνωστικὸν εἰς τὰ Σχολεῖα), *Κεραυνόν*, *Ἑωσφόρον* (περὶ τῶν καλῶν διαθέσεων τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀμφέβαλα). *Ἀτταγίδα*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (πολὺ καλά), *Ριψοκίνδυνον Ἀργοναύτην*, *Σουσουράδαν*, *Μῶλον Πατρῶν*, *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, *Ὀρέστην Λευΐτην*, *Ἕκτορα* καὶ *Κίμωνα Ρινάλδην* (τοὺς διδύμους φίλους μου). *Μέλισσαν τοῦ Ἡμητοῦ* (ἔστειλα τὸ 31, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας), *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Φασαρίαν* (ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις του), *Γαλαξίαν* (ἔστειλα λίμον), *Κασσιόπειαν*, (ἔλαβα τοὺς χαιρετισμούς της ἐκ Σύρου, διὰ Χίου!) *Ἀστὴρ τῶν Ὀρέων* (ἡ ἐπιστολὴ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του), *Ζεβδὰν* (δεκτὸν) *Ψαροκούλαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ἄλλα διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον. . . . . λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων. . . . φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ. . . . λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Σεπτεμβρ. ἑ. ἔ.

426. Λεξιγρίφος.

Εἰς ῥῆμα παραθέσατε δύο ἀντωνυμίας
καὶ θ' ἀναζήσῃ ποιητὴς μετὰ πολλῆς εὐκλείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωσφόρου.

427. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Μακρὺς λεπτὸς καλόγερος
καὶ πλάκα τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου

428. Ἐρώτησις.

Ποία λέξις ἐμπεριέχει καὶ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα ἅπαξ ἕκαστον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληναίας Θαλάσσης

429. Πρόβλημα.

Μετὰ δύο ἔτη θὰ ἔχω τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε κατὰ 39 ἔτη μεγαλήτερός μου.

Ποία ἡ σημερινή μου ἡλικία καὶ ποία ἡ τοῦ πατρός μου;

Ἐστάλε ὑπὸ τοῦ Δελφίνος τοῦ Βόσπορου

430-435. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσεις.
2. Ταῖς σώφροσι γυναιξὶν αὐτάρκης κόσμος ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή.
3. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἂν ἀποθάνῃ τις δὲν χάνεται.
4. Ὁ Αἴας ἥρως ἦτο τῶν Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν Τρώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικροστιάτου

436-437. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀντικαταστάσει ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

πενία, Πάρις, οἶκος, χιών.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Σ. Οἰκονομίδου

438-442. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχημάτισον πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὃς εἰς ἑκάστην λέξιν ἐπαναλαμβανομένου. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι: α'.) Νῆσον, β'.) Βασιλέα, γ'.) Θεόν, δ'.) Μάντιν, ε'.) Ζῷον.

1, ΣΠΡ. 2, ΔΡΚΣ. 3, ΝΡΚΣ. 4, ΣΨΜ. 5, ΣΝ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ

443. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

1, Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, 3, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθέως τῆς Ἀνατολῆς

444. Φωνηεντόλιθον.

ν-κπς-κ-μχθς-τ-κλ-κτντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑπτολείδος

445. Γρίφος

Οἱ—3—εἰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Κερκύρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἰουλίου 1897.

331. Κάμηλος (Κ, Μῆλος).—**335.** Πάρος, Λάρος.—**336.** Δ ΡΕΑ ΙΘΩΜΗ ΑΝΑΝΙΑΣ **337.** ΤΑΡΑΣ ΚΠΤΟΣ ΟΙΝΟΣ ΚΟΡΑΞ ΣΟΥΣΑ

338—342. 1, Κέρκυρα. 2, Κύθηρα. 3, Πόρος. 4. Σάμος. 5, Χίος. — **343.—348.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς κυ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κύκνος, κύαμος, Κύπρος, ἄκυρος, κυανοῦς, Σικυών.—**349.** ΑΧΕΡΩΝ. (1, ΟὐρΑνία. 2, λέΧος. 3, ΆρτΕμις. 4, ἰέΡαξ. 5, πρΩρα. 6, ΤῆΝος).—**350.** Θρέψε λύκο τὸ χειμῶνα νὰ σε φάῃ τὸ καλοκαίρι. — **351.** Παρὰ μικρῶν μὴ ζήτει μεγάλα.